

บทที่ 1

บทนำ

เกาหลีได้ก้าวเข้าสู่สหัสวรรษใหม่ ค.ศ. 2000 ด้วยความทรนงภายหลังสังคมนี้อได้พบกับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจครั้งร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์เมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1997 และต้องขอความช่วยเหลือเงินกู้จากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund - IMF) เป็นจำนวนถึง 57,000 ล้านดอลลาร์ ผู้นำประเทศคือ นายคิม เดจุง ผู้ซึ่งได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1997 และเข้าดำรงตำแหน่งเป็นประมุขของประเทศอย่างเป็นทางการในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1998 พร้อมกับคณะรัฐบาลได้เร่งรีบปฏิรูประบบเศรษฐกิจและแก้ไขปัญหา จนสามารถนำพาประเทศให้พลิกฟื้นคืนสู่สภาวะปกติได้สมบูรณ์โดยใช้เวลาเพียง 18 เดือน ดังคำประกาศของประธานาธิบดีเมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1999

ประเด็นที่ศึกษา

เอกสารเล่มนี้ประสงค์ที่จะมองเกาหลี โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศสาธารณรัฐเกาหลีหรือเกาหลีใต้ใน 3 มิติใหญ่ ๆ คือ

(1) มองประวัติศาสตร์เกาหลียุคใหม่ในแง่เศรษฐกิจและการเมือง โดยเน้นวิเคราะห์ตั้งแต่ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีก่อตั้งประเทศขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1948 มาจนถึงปัจจุบัน

(2) มองภาพลักษณ์วัฒนธรรมเกาหลีที่ส่งผลต่อการดำรงชีวิตของคนทั้งในอดีตและปัจจุบัน แต่เอกสารฉบับนี้ไม่อาจนำเสนอวัฒนธรรมเกาหลีได้ทุกแง่ จึงได้เลือกเฉพาะประเด็นสำคัญ ๆ คือ ตลาด อาหาร กิมจิ และวัฒนธรรมและเครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์ วัฒนธรรมที่เลือกสรรมากว่าในที่นี่มีความสำคัญยิ่งต่อการรวมกลุ่มเป็นสังคมและมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของคนเกาหลี

(3) มองภาพอุปนิสัยประจำชาติของคนเกาหลี หัวข้อนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจยิ่ง เพราะผู้อ่านจะได้ทราบถึงลักษณะบุคลิกขั้นพื้นฐานของคนและสังคมเกาหลีว่าเป็นเช่นไร

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้เกิดคุณภาพของการมองคนเกาหลีให้เกิดความชัดเจนอย่างถ่องแท้ จึงได้นำเสนอภาพสองภาพ คือ คนเกาหลีมองคนเกาหลีและคนต่างชาติมองคนเกาหลี

จะเห็นได้ว่าการนำมิติหลักของสังคมเกาหลีมาเขียนไว้ในเอกสารฉบับนี้ ทำให้สามารถเห็นภาพสังคมวัฒนธรรมเกาหลีได้ทั้งแนวกว้างและแนวลึก จึงเป็นเรื่องที่น่าศึกษาและสนใจติดตามยิ่งนัก

ประวัติศาสตร์ชาติเกาหลี

ในการวิเคราะห์เรื่องราวของประเทศใดประเทศหนึ่งนั้น เรามีความจำเป็นที่จะต้องให้ความสนใจเนื้อหาสาระทางประวัติศาสตร์อย่างคร่าว ๆ เพราะความรู้ความเข้าใจในเรื่องประวัติความเป็นมาจะทำให้เกิดการรู้แจ้งถึงพัฒนาการทางสังคมวัฒนธรรมของสังคมนั้น ๆ และสามารถใช้อธิบายเหตุการณ์สำคัญ ๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันว่าเป็นผลมาจากประวัติศาสตร์ของชาติที่เรากำลังศึกษาอย่างไร

โดยทั่วไปแล้วคนเกาหลีต่างภาคภูมิใจว่า สังคมของตนมีประวัติศาสตร์การก่อตั้งมานานเฉกเช่นประเทศมหาอำนาจของเอเชียและยุโรป โดยเชื่อกันตามตำนานว่า เทพเจ้าต้นกุน (Tangun) ได้รวบรวมบ้านเรือนที่ตั้งอยู่กระจัดกระจายเป็น **ราชอาณาจักรโกโซซอน** ขึ้นเป็นครั้งแรกในวันที่ 3 ตุลาคม ปี 2333 ก่อนคริสต์ศักราช ชื่อของอาณาจักรแห่งนี้แปลตามตัวอักษรว่า “**ดินแดนสงบยามเช้า**” (Land of the Morning Calm) และมีเมืองหลวงอยู่ที่นครเปียงยาง คนเกาหลีโบราณอยู่กันเป็นชุมชนเป็นหย่อม ๆ ในหมู่คนกลุ่มที่สืบเชื้อสายมาจากตระกูล (Clan) เดียวกัน สายตระกูลนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับครอบครัวขยายขนาดใหญ่ ต่อมาตระกูลได้เพิ่มความสลับซับซ้อน โดยจะมีครอบครัวหนึ่งทำหน้าที่เป็นแกนกลางของสายตระกูลห้อมล้อมไปด้วยครอบครัวที่สืบสายโลหิตเดียวกัน ตระกูลหนึ่ง ๆ จะอาศัยอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นเจ้าของที่ดินและทรัพย์สินร่วมกันและมีแรงงานทำงานในกิจกรรมต่าง ๆ ของตระกูล อาณาเขตหรือที่ดินของตระกูลถือเป็นสมบัติร่วมที่ทุกคนจะต้องช่วยกันปกป้องมิให้คนอื่นหรือจากสายตระกูลอื่นเข้ามารุกล้ำได้ แบบแผนของสายตระกูลนี้ยังคงดำรงอยู่ โดยคนเกาหลีจะยึดถือสายตระกูลเป็นหลักมาจนถึงยุคปัจจุบัน

สายตระกูลหลายสายรวมตัวกันเป็นแคว้นเล็กแคว้นน้อยตลอดช่วงก่อนประวัติศาสตร์ แคว้นเหล่านี้ได้รวมตัวขึ้นเป็นปึกแผ่นเป็นบางช่วง และบางครั้งก็ล่มสลายยุบรวมกับแคว้นอื่น

ลักษณะเป็นคั้งนี้ตลอดยุคนีโอลิติก ยุคทองแดง และยุคเหล็ก จนกระทั่งในปี 37 ก่อนคริสต์ศักราชได้มีการรวบรวมกันขึ้นเป็นราชอาณาจักรหนึ่งชื่อ **อาณาจักรโคกูริว** (Koguryo) ตั้งอยู่

บริเวณที่ราบสูงเนินเขาทางตอนเหนือของคาบสมุทร โดยหัวหน้าเผ่าพื้นเมืองคนหนึ่งได้สถาปนาตนเองเป็นกษัตริย์ หนึ่งในเวลาไล่เลี่ยกันนั่นเอง ก็มีการตั้งอาณาจักรอีก 2 แห่งชื่อ **อาณาจักรเพ็กเจ** (Pakche) ซึ่งมีอาณาบริเวณครอบคลุมฝั่งตะวันตกของคาบสมุทร ส่วนบริเวณแถบฝั่งตะวันออกนั้นเป็นที่ตั้งของ**อาณาจักรซิลลา** (Silla)

ปฏิทินประวัติศาสตร์ของเกาหลี	
ก่อนคริสต์ศักราช	
ปี 2333	กำเนิดชาติเกาหลีโดยตันกุน - เทพเจ้าผู้สร้างอาณาจักรโชซอนยุคเก่า ขึ้นในวันที่ 3 ตุลาคม
1000	ยุคนีโอลิติก
300	ยุคทองแดง
57	ยุคเหล็ก
คริสต์ศักราช	
ปี - 667	ยุคสามอาณาจักร - ซิลลา เพ็กเจ และ โคกูริว
668 - 918	อาณาจักรซิลลา (สหพันธรัฐรวมซิลลา)
919 - 1392	อาณาจักรโคริว
1392 - 1910	อาณาจักรโชซอนยุคใหม่ หรือราชวงศ์ยี่
1910 - 1945	ถูกญี่ปุ่นยึดครอง 35 ปี
1945 - 1948	เป็นดินแดนในอารักขาขององค์การสหประชาชาติ (ส่วนทางเหนืออยู่ในอารักขาของสหภาพโซเวียต ส่วนทางใต้มีสหรัฐฯ เป็นผู้ให้การคุ้มครอง)
1948	ตั้งเป็นประเทศเอกราช โดยแบ่งคาบสมุทรเกาหลีออกเป็น 2 ประเทศ

โคกูริวมีอำนาจอยู่ระหว่างปี 37 ก่อนคริสต์กาลถึง ค.ศ. 668 รวมเวลา 705 ปี มีกษัตริย์ปกครองจำนวน 28 พระองค์ อาณาจักรเพ็กเจมีอำนาจอยู่ระหว่างปี 18 ก่อนคริสต์กาลถึง ค.ศ. 663 มีกษัตริย์ปกครองรวม 31 พระองค์ ส่วนอาณาจักรซิลลาที่มีอำนาจอยู่ระหว่างปี 58 ก่อนคริสต์กาลจนถึง ค.ศ. 935 มีผู้ปกครองเป็นกษัตริย์รวมทั้งสิ้น 53 พระองค์และมีราชินีขึ้นครองราชสมบัติ 3 พระองค์ นักประวัติศาสตร์เรียกยุคนี้ว่า **ยุคสามอาณาจักร** (Three Kingdoms)

ในยุคสามอาณาจักรนี้ เกาหลีดำรงอยู่ในฐานะที่เป็นรัฐอิสระจากอิทธิพลและการเป็นอาณานิคมของจีน โดยการสถาปนาอาณาจักรของตนขึ้นมา อย่างไรก็ตาม อิทธิพลของจีนก็ยังคงมีบทบาทสำคัญต่ออารยธรรมของเกาหลี เช่น การเผยแพร่พุทธศาสนาที่ผ่านจีนเข้ามาอีกทอดหนึ่ง และมีการพัฒนารูปแบบการปกครองที่คล้ายคลึงกับของจีนในอาณาจักรโคกูริว เป็นต้น อนึ่ง การช่วงชิงอำนาจระหว่างอาณาจักรทั้งสามได้เกิดขึ้นระหว่างกันอย่างต่อเนื่อง จนในที่สุดอาณาจักรซิลลาก็สามารถยึดอาณาจักรเพ็กเจและอาณาจักรโคกูริวได้เป็นผลสำเร็จ และตั้งเป็น**อาณาจักรสหพันธรัฐรวมซิลลา** (United Silla) ในปี ค.ศ. 668

อาณาจักรสหพันธรัฐรวมซิลลามีเมืองหลวงชื่อ เคียงจู (Kyongju) มีพลเมืองรวมกันราวหนึ่งล้านกว่าคน ในยุคนี้ความสงบสุขเกิดขึ้นเป็นระยะเวลานานกว่าหนึ่งร้อยปีทำให้ซิลลาสามารถสร้างสมความรุ่งเรืองด้วยการพัฒนาศิลปะ ศาสนา การค้า การศึกษา และวิทยาการด้านอื่น ๆ มากมาย พุทธศาสนาได้แพร่หลายอย่างกว้างขวางและมีความรุ่งเรืองมาก โดยมีการสร้างอนุสาวรีย์ที่เป็นเครื่องหมายความโดดเด่นทางศาสนาขึ้น ได้แก่ การสร้างวัดพุลกุกซา (Pulguksa) และเจดีย์ชอกกูรัม (Sokkuram) โดยช่างฝีมือชั้นเลิศ การทำนุบำรุงพุทธศาสนาอย่างจริงจังของขุนนางและราชสำนักยังผลให้พุทธศาสนาได้หยั่งรากลึกไปตามบริเวณต่าง ๆ ทั่วราชอาณาจักร

ต่อมา อาณาจักรสหพันธรัฐรวมซิลลาได้เสื่อมลงอันเป็นผลมาจากความขัดแย้งในหมู่ขุนนางที่แบ่งออกเป็นก๊กต่าง ๆ (factions) ถึงปี ค.ศ. 919 จักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ชื่อวังกอน (Wang Gon) ได้สถาปนาอาณาจักรใหม่ชื่อ **โคริว** (Koryo) และสามารถรวบรวมแว่นแคว้นต่าง ๆ ของเกาหลีขึ้นสำเร็จ พระองค์จึงย้ายเมืองหลวงไปยังเมืองเกซอง ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของนครโซลปัจจุบันเพื่อใช้เป็นฐานที่มั่นของประเทศ อนึ่ง กษัตริย์วังกอนยังได้ประกาศนโยบายยึดดินแดนโคกูริวในแถบแมนจูเรียที่เสียไปให้กับพวกมองโกลในอดีตกลับคืนมาอีกด้วย

อาณาจักรโคริว (หรือเป็นที่มาของชื่อ “เกาหลี” ในปัจจุบัน) มีอำนาจครอบครองดินแดนบนคาบสมุทรทั้งหมดได้เกือบห้าศตวรรษ และได้รับความสำเร็จในการสร้างอารยธรรมที่สูงเด่นมากมาย ความสำเร็จที่ว่านี้ได้แก่การเคลือบสีของสังคโลกด้วยสีเขียวอมฟ้าซึ่งนับเป็นอนุสรณ์ที่เกาหลีได้ให้ไว้แก่ชาวโลกทีเดียว สังคโลกของโคริวนี้สะท้อนให้เห็นถึงรสนิยมอันละเอียดอ่อนของชนชั้นสูงในยุคนั้น ส่วนความสำเร็จอีกชิ้นหนึ่งก็คือ การประดิษฐ์ตัวพิมพ์โลหะที่เคลื่อนไหวได้เป็นชาติแรกของโลกในปี ค.ศ. 1234 และในช่วงเวลาเดียวกันช่างเกาหลียังได้แกะแม่พิมพ์พระไตรปิฎกด้วยไม้จำนวน 80,000 แผ่น พระไตรปิฎกฉบับนี้เรียกว่า พระไตรปิฎกฉบับเกาหลี ปัจจุบันเก็บรักษาไว้ที่วัดแฮอินซา

ราชสำนักของอาณาจักรโคริวได้ยอมรับนับถือพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาตินับตั้งแต่เริ่มต้น ดังนั้น พุทธศาสนาจึงเจริญรุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว ทำให้มีการสร้างวัดวาอาราม มีการแกะสลักพระพุทธรูปและมีการวาดภาพพระพุทธรูปเจ้าไว้มากมายทั่วทั้งประเทศ ด้วยเหตุนี้พระสงฆ์จึงมีอิทธิพลและมีอำนาจมากในยุคนั้น ส่วนในด้านการบริหารราชการแผ่นดินนั้นอาณาจักรโคริวได้นำระบบการสอบเข้ารับราชการแบบจีนมาใช้ โดยใช้คุณสมบัติทางด้านวิชาการเป็นหลัก แต่ที่แตกต่างกันก็คือ ในกรณีของจีนผู้เข้าสอบเพื่อเข้ารับราชการจะมาจากชนทุกระดับชั้น ส่วนของเกาหลีเน้นรับคนจากตระกูลขุนนางเท่านั้น

ในยุคนี้อิทธิพลของจีนและญี่ปุ่นได้เข้ามามีบทบาทสำคัญทั้งต่ออารยธรรมและการรวมชาติของเกาหลี เพราะมีการติดต่อระหว่างกันและกันอย่างใกล้ชิด ต่อมาอาณาจักรโคริวได้มีการแก่งแย่งชิงอำนาจระหว่างหมู่ขุนนางและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ แต่ก็สามารถยับยั้งและชำรงความเป็นปึกแผ่นไว้ได้เกือบห้าร้อยปี ในที่สุด ความแตกแยกก็เกิดขึ้นอย่างรุนแรงระหว่างกลุ่มที่สนับสนุนราชวงศ์หมิงกับกลุ่มที่นิยมพวกมองโกล อีกทั้งมีการแย่งชิงผลประโยชน์ในวัดทั้งนี้เพราะวัดของพุทธศาสนาขณะนั้นมีฐานะร่ำรวยมหาศาล จึงเป็นแหล่งรวมของพวกผู้เกี่ยวข้องหรือเหล่าอสังขีทั้งหลาย สังคมจึงแตกแยกออกเป็นก๊กเป็นเหล่าและต่างขับเคี่ยวแย่งชิงผลประโยชน์ระหว่างกันตลอดเวลา จากความขัดแย้งกันอย่างรุนแรงนี้ ทำให้นายพล ยี ซองเกีย (Yi Song-gia) ทำการรัฐประหารยึดอำนาจในปี ค.ศ. 1388 ได้โค่นล้มอำนาจของกษัตริย์ซาง และตั้งกษัตริย์คองยางขึ้นปกครองแทน นายพลยี และพรรคพวกได้จัดการปฏิรูปที่ดินและนำลัทธิขงจื้อเข้ามาแทนที่พุทธศาสนา ในที่สุด ก็บีบบังคับให้กษัตริย์

คองยางสละราชสมบัติให้แก่นายพลยี่ ต่อมา เขาได้ตั้งราชวงศ์ขึ้นปกครองประเทศ และเปลี่ยนชื่อประเทศเป็น*อาณาจักรโชซอน* (Choson) ในปี ค.ศ. 1392

ภายหลังที่มีการประกาศอย่างเป็นทางการว่าอาณาจักรโคริวได้สิ้นสุดลงแล้ว นายพลยี่ก็ได้สถาปนาตนเองขึ้นเป็นกษัตริย์อย่างสมบูรณ์และได้รับพระนามว่ากษัตริย์เตโจ (Taejo) ขึ้นครองราชย์ระหว่าง ค.ศ. 1392-1398 พระองค์ได้ย้ายเมืองหลวงจากเมืองเกซองมาเป็นเมืองฮานยาง (Hanyang) หรือปัจจุบันเรียกว่ากรุงโซล (คนเกาหลีเรียกว่า ฮอ-อูล) รวมทั้งได้ตั้งชื่ออาณาจักรใหม่นี้ว่า โชซอน ตามชื่อเดิมในอดีต ซึ่งหมายถึง ดินแดนที่มีแต่ความสดชื่น หรือ ดินแดนที่สงบยามเช้า

อาณาจักรโชซอนยุคใหม่มีลักษณะเด่นดังนี้ *ประการที่หนึ่ง* ดินแดนบนคาบสมุทรเกาหลีได้มีการรวมกันเป็นกลุ่มก้อนตั้งเป็นประเทศอย่างจริงจังในยุคนี้เอง จริงอยู่ที่ในอดีตนับตั้งแต่มีการรวบรวมบ้านเมืองเป็นปึกแผ่นโดยต้นกุนตามตำนานการสร้างชาติ แต่มิได้หมายความว่าสังคมแห่งนี้จะมีสภาพเป็นประเทศที่มีอาณาเขตจำเพาะแน่นอนตายตัว ทั้งนี้เป็นเพราะสภาพบ้านเมืองมีการแบ่งเป็นแคว้นตามกลุ่มเทือกตระกูล อีกทั้งมีการแย่งชิงความเป็นใหญ่ระหว่างอาณาจักรเล็ก ๆ ตลอดเวลา ดังที่ได้กล่าวมาแล้วตั้งแต่ต้น ลุถึงอาณาจักรโชซอนในปี ค.ศ. 1392 เป็นต้นมา เกาหลีได้รวมตัวกันเป็นปึกแผ่นและสามารถครอบครองอำนาจในฐานะเป็นราชอาณาจักรหนึ่งเดียวได้ถึง 518 ปี (ค.ศ. 1392-1910) จนกระทั่งถูกญี่ปุ่นยึดครองและผนวกอาณาจักรแห่งนี้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิญี่ปุ่น *ประการที่สอง* ในยุคราชวงศ์ยี่มีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประวัติศาสตร์ของเกาหลีเพราะเป็นช่วงระยะเวลายาวนานที่สามารถหล่อหลอมความเป็นชาติ และส่งผลให้มีการพัฒนาทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม วัฒนธรรม ตลอดจนจารีตประเพณีต่าง ๆ รวมทั้งก่อให้เกิดผลโดยตรงต่อชาติเกาหลีเมื่อต้องเผชิญกับการทำทลายของอิทธิพลจากชาติตะวันตกที่แผ่เข้ามายังโลก ตะวันออกในคริสต์ศตวรรษที่ 19 *ประการสุดท้าย* ดินแดนบนคาบสมุทรเกาหลีได้รวมตัวเป็นอาณาจักรของสังคมเกาหลีเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะถูกลบออกจากแผนที่โลกในระหว่างปี ค.ศ. 1910-1945 โดยตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น

ภายหลังที่ตกเป็นอาณานิคม ข้าหลวงใหญ่ญี่ปุ่นมุ่งขูดรีดเกาหลีทางเศรษฐกิจ โดยชาวนาและชาวประมงของญี่ปุ่นได้รับการสนับสนุนให้อพยพไปตั้งรกรากในเกาหลีและ

ได้รับแจกที่ดินหรือซื้อที่ดินได้ในราคาถูก และข่าวจำนวนมากถูกส่งไปยังประเทศญี่ปุ่นใน ขณะที่คนเกาหลีขาดแคลนอาหารอย่างหนัก ทำให้มาตรฐานการครองชีพของเกาหลีตกต่ำลงอย่างมาก ยังผลให้ชาวนานับแสนต้องทิ้งไร่นาหนีไปอาศัยอยู่ในแมนจูเรีย และบางส่วนถูกกวาดต้อนไปทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมในประเทศญี่ปุ่น

ญี่ปุ่นได้ใช้นโยบายกลืนชาติเกาหลีด้วยวัฒนธรรมญี่ปุ่น โดยบังคับให้ใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษากลาง ให้เปลี่ยนชื่อเป็นชื่อญี่ปุ่น และแต่งตั้งคนญี่ปุ่นปกครองเกาหลีในทุกระดับ เป็นต้น

ในช่วงการยึดครองโดยจักรวรรดิญี่ปุ่นเป็นเวลาถึง 35 ปีนั้น ชาวเกาหลีได้รับการกระตุ้นให้เกิดความรักชาติขึ้นและดิ้นรนเพื่อให้หลุดพ้นจากการยึดครอง ลัทธิชาตินิยมได้เกิดขึ้นในหมู่คนแทบทุกกลุ่ม อีกทั้งได้ผูกพันกันแน่นแฟ้นเอกลักษณ์ของชาติ และนำไปสู่การตั้งรัฐบาลชั่วคราวที่นครเซียงไฮ้และการต่อสู้กับญี่ปุ่นด้วยอาวุธในแมนจูเรีย

ขบวนการกู้ชาติได้ประกาศตัวอย่างชัดเจนว่า จะกระทำทุกวิถีทางที่จะล้มล้างอิทธิพลของญี่ปุ่นให้หมดไปจากดินแดนคาบสมุทรเกาหลี เราอาจจำแนกกลุ่มขบวนการกู้ชาติออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้

(1) **กลุ่มชาตินิยมและเสรีนิยม** มีผู้นำคนสำคัญได้แก่ นายปัก ยองอิน และ ดร. ชิงมัน รี สมาชิกของกลุ่มนี้มีฐานอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาและได้รวมตัวภายใต้สมาคมที่มีชื่อว่า New People's Society มีคำขวัญของสมาคมว่า “ต่อสู้เพื่อเอกราช และยกระดับการศึกษาและธุรกิจ อุทิศตนเพื่อสร้างเสรีภาพและความเสมอภาค และส่งเสริมเกียรติคุณของชาวเกาหลีเพื่อนร่วมชาติให้สูงส่ง” สมาคมนี้อาศัยตั้งอยู่ตามนครใหญ่ ๆ ของสหรัฐฯ ในเมืองเซียงไฮ้ของจีน และเมื่อเวลาควอดต็อกของรัสเซีย เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีสมาชิกอีกเป็นจำนวนมากที่ยังคงอาศัยอยู่ในดินแดนคาบสมุทรเกาหลี

(2) **กลุ่มคอมมิวนิสต์** เนื่องจากชาวเกาหลีต่างทนต่อการปราบปรามแบบล้างเผ่าพันธุ์ของญี่ปุ่นไม่ได้ ในขณะเดียวกัน บางพวกก็ตระหนักดีว่าลำพังการกอบกู้เอกราชของพวกตนไม่อาจบรรลุผลสำเร็จได้ถ้าหากไม่พึ่งพาอิทธิพลการเมืองระหว่างประเทศ แต่จากสภาพการณ์ที่ผ่านมา มหาอำนาจตะวันตกไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการร้องขอความเมตตาของเกาหลีเลย คงปล่อยให้ญี่ปุ่นข่มขู่ชาวเกาหลีให้สิ้นซากและถูกลบออกไปจากแผนที่โลก

ดังนั้น เมื่อชาวบอลเชวิคสามารถยึดอำนาจรัฐในโซเวียตได้และจัดตั้งรัฐบาลคอมมิวนิสต์ ประสพการณ์ดังกล่าวจึงมีอิทธิพลต่อการดิ้นรนต่อสู้เพื่อเอกราชของชาวเกาหลีโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อกลุ่มผู้อพยพที่ตั้งฐานอยู่ในไซบีเรียและแมนจูเรีย ซึ่งพวกเขามีความประทับใจในความสำเร็จที่ชาวโซเวียตสามารถโค่นล้มระบบทรราชย์ซาร์ลงสำเร็จ

ในเวลาเดียวกันนี้ ผู้นำคนใหม่ของโซเวียตก็ได้ประกาศทันทีว่า คอมมิวนิสต์โซเวียตจะให้ความช่วยเหลือประชาชนชาติผู้ถูกกดขี่ในดินแดนภาคตะวันออกไกลให้หลุดพ้นจากการครอบงำของจักรวรรดินิยมให้จงได้ แต่หากจะวิเคราะห์ถึงเป้าหมายสูงสุดแล้ว จะเห็นได้ว่าโซเวียตต้องการที่จะใช้เกาหลีเป็นรัฐกันชนกับมหาอำนาจญี่ปุ่น รวมทั้งประสงค์ที่จะเผยแพร่อุดมการณ์คอมมิวนิสต์ให้แพร่หลายไปทั่วโลก

อย่างไรก็ตาม ในระยะเริ่มแรกนี้คนเกาหลีได้ให้ความสนใจต่อลัทธินี้น้อยมาก แต่เพราะความต้องการที่จะกอบกู้เอกราชเป็นวัตถุประสงค์หลักที่บดบังความเชื่อในอุดมการณ์ทางการเมืองใด ๆ เมื่อโซเวียตได้ประกาศเจตนารมณ์ที่จะให้ความช่วยเหลือแก่พวกตนแล้วชาวเกาหลีก็รีบรับเอาไว้โดยปราศจากการไตร่ตรองถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

กลุ่มที่นิยมคอมมิวนิสต์ประกอบด้วยกลุ่มต่าง ๆ ดังนี้คือ กลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนจากเลนิน กลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนจากคอมมิวนิสต์สากลหรือโคมินเทอร์น และกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนจากคอมมิวนิสต์จีน นอกจากนี้ยังมีกลุ่มแยกย่อยอีกมากมาย อนึ่ง การที่มีการแบ่งแยกออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ นี้เอง ก่อให้เกิดการแย่งชิงความเป็นใหญ่ ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกับกลุ่มชาตินิยมและเสรีนิยมในภายหลังที่ประเทศได้รับเอกราช

อย่างไรก็ตามในช่วงเวลาที่ถูกยึดครอง กลุ่มชาตินิยม กลุ่มเสรีนิยม และกลุ่มคอมมิวนิสต์ต่างร่วมกันต่อสู้กับญี่ปุ่น โดยทุกกลุ่มถือว่า ผลประโยชน์ของชาติคือเป้าหมายสูงสุด และให้ความสำคัญต่อความแตกต่างด้านอุดมการณ์ทางการเมืองและผลประโยชน์ส่วนตนน้อยที่สุด

เมื่อญี่ปุ่นประกาศยอมแพ้อย่างเป็นทางการต่อกองทัพฝ่ายสัมพันธมิตรในสงครามโลกครั้งที่สองในตอนกลางเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1945 ข้าหลวงใหญ่ญี่ปุ่นประจำเกาหลีได้ส่งผ่านอำนาจในการปกครองคืนให้แก่เจ้าของประเทศ อย่างไรก็ตาม ความยุ่งเหยิงทางการเมืองก็บังเกิดขึ้น อันเป็นผลเนื่องมาจากกลุ่มการเมืองที่ร่วมรณรงค์ต่อสู้เพื่อกอบกู้เอกราช

ราช ทั้งนี้เพราะต่างอ้างว่ากลุ่มของตนสามารถจัดตั้งรัฐบาลเพื่อปกครองประเทศให้เป็น ปึกแผ่นได้ การช่วงชิงอำนาจก็เกิดขึ้นและมีการแบ่งประชากรออกเป็นกลุ่ม ๆ จนยากที่จะ ประองคองกันได้ในกาลเวลาต่อมา

รายละเอียดของเหตุการณ์มีดังต่อไปนี้

ก่อนที่สงครามโลกจะสิ้นสุดลง ผู้นำของประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และจีนได้ เปิดประชุมขึ้นที่กรุงไคโรเมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1943 และที่ประชุมได้ลงมติว่า “หลังจากสงครามโลกสงบลง ญี่ปุ่นจะต้องคืนดินแดนทั้งหมดที่ผนวกเข้าเป็นของตนตั้งแต่ปี ค.ศ. 1894 ให้แก่เจ้าของเดิมและถึงเวลาแล้วที่ชาวเกาหลีจะได้รับอิสรภาพและเป็นประเทศ ราช” มติของการประชุมครั้งนี้ได้รับการตอบสนองอย่างดีจากนายโยเซฟ สตาลิน ผู้นำของ สหภาพโซเวียต ต่อมาได้มีการตกลงกันใหม่อีกครั้งหลังสงครามสงบลงก่อนที่จะจัดตั้งเป็น ประเทศอิสระขึ้น ซึ่งข้อตกลงครั้งนี้นำไปสู่การแบ่งเกาหลีออกเป็น 2 ส่วน

แต่ทันทีที่ญี่ปุ่นยอมแพ้ ข้าหลวงใหญ่ได้ขอร้องให้นายโย อันเฮียง ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้า กลุ่มชาตินิยมฝ่ายซ้ายตั้งกลุ่มการเมืองเพื่อรับการส่งผ่านอำนาจ ดังนั้น จึงได้มีการตั้ง คณะกรรมการเพื่อเตรียมการก่อตั้งชาติเกาหลีขึ้น โดยคณะกรรมการเข้าทำงานในคณะ รัฐบาลของชาติอิสระใหม่ที่ทำหน้าที่สร้างกฎหมาย และจัดความเป็นระเบียบเรียบร้อยของ บ้านเมืองเมื่อวันที่ 6 กันยายน ค.ศ. 1945 และตั้งชื่อคณะกรรมการนี้ว่า รัฐสภาแห่งชาติ รวมทั้งได้ประกาศจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาชนเกาหลีขึ้น โดยรวมเอาดินแดนทั้งหมด บนคาบสมุทรเกาหลีเป็นประเทศเดียว รัฐบาลนี้ได้แต่งตั้ง ดร.ซิงมัน รี เป็นประธานาธิบดี และมีผู้นำกลุ่มต่าง ๆ ร่วมเป็นคณะรัฐมนตรี เช่น นายคิม กู นายคิม คิวซิก และนายโย อัน เฮียง เป็นต้น ส่วนสมาชิกคณะกรรมการหรือรัฐสภาแห่งชาติประกอบไปด้วยผู้นิยม คอมมิวนิสต์ถึง 55 คน ซึ่งการกระทำดังกล่าวสร้างความไม่พอใจให้กับกลุ่มชาตินิยมและเสรี นิยมเป็นอย่างมาก เพราะมีจำนวนสมาชิกในรัฐสภาแห่งชาติจากกลุ่มคนเพียงไม่กี่คน จึงพา กันถอนตัวไม่รับตำแหน่งสำคัญ ๆ ในคณะรัฐบาล ทั้งนี้ พวกเขาเกรงไปว่าคณะรัฐบาลใหม่ จะตกอยู่ภายใต้การบริหารของฝ่ายคอมมิวนิสต์แต่เพียงกลุ่มเดียว

ต่อมาในวันที่ 8 กันยายน กองทหารสหรัฐอเมริกาได้ยกพลขึ้นบกเพื่อทำหน้าที่ คุ้มครองดินแดนเกาหลีตอนใต้ตามข้อตกลงที่ปอตสدام เพื่อบีบบังคับให้ทางญี่ปุ่นที่ยัง

หลงเหลืออยู่ยอมจำนน สหรัฐฯ ได้แต่งตั้งนายพลอาร์โนลด์เป็นข้าหลวงใหญ่ทหารเพื่อจัดตั้งองค์กร บริหารปกครองประเทศขึ้นเป็นการชั่วคราว และปฏิเสธที่จะรับรู้เกี่ยวกับรัฐบาลใหม่ของชาวเกาหลีเอง ต่อมาในวันที่ 12 กันยายน เขาได้เรียกประชุมผู้แทนกลุ่มต่าง ๆ ประมาณ 1,200 คน เพื่อหาทางดำเนินงานตามนโยบายของสหรัฐฯ ในขณะที่เดียวกัน กองทัพโซเวียตซึ่งเข้ารุกทหารญี่ปุ่นทางตอนเหนือของคาบสมุทรมาตั้งแต่เดือนสิงหาคมแล้ว ก็สามารถครอบครองดินแดนส่วนนี้ไว้ได้ทั้งหมดภายในระยะเวลาหนึ่งเดือนต่อมา

การต่อรองเพื่อเข้าครอบครองอำนาจในเกาหลีเพิ่มความเผ็ดร้อนมากยิ่งขึ้น ระหว่างฝ่ายนิยมคอมมิวนิสต์ ฝ่ายชาตินิยมที่เป็นกลาง และฝ่ายเสรีนิยม ซึ่งเป็นที่แน่นอนที่สุดที่มหาอำนาจโซเวียตและสหรัฐอเมริกายอมให้ความสนับสนุนฝ่ายที่นิยมประเทศตนเองอย่างเปิดเผย ความรุนแรงได้ปรากฏขึ้นเมื่อมีการสังหารผู้นำแต่ละฝ่ายอย่างต่อเนื่องตลอดระยะเวลา 3 ปี ที่เกาหลีต้องอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของกองทัพร่วมสหรัฐฯ-โซเวียต

ความหวังของคนเกาหลีที่จะเห็นดินแดนในคาบสมุทรเกาหลีเป็นแผ่นดินเดียวกัน ภายหลังจากการได้รับอิสรภาพจากญี่ปุ่นสิ้นสุดลง เมื่อองค์การสหประชาชาติได้จัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปขึ้นในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1948 โดยให้ส่วนทางใต้เลือกผู้แทนจำนวน 210 คน (ผู้แทนส่วนใหญ่ประกอบไปด้วยผู้นำฝ่ายอนุรักษนิยมขวา) และจะให้ส่วนทางเหนือเลือกผู้แทนจำนวน 100 คน ในภายหลังเพื่อจัดตั้งรัฐสภาแห่งชาติขึ้น แต่สมาชิกของทางฝ่ายใต้กลับริบร่างรัฐธรรมนูญแบบประชาธิปไตยขึ้นทันทีและเลือก ดร.ซิงมัน รี เป็นประธานาธิบดีคนแรก รวมทั้งได้ประกาศตัวเป็น **ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี** หรือ **เกาหลีใต้** (Republic of Korea) ขึ้นในวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1948

ส่วนฝ่ายทางเหนือก็ได้จัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปในเวลาต่อมา แต่เลือกผู้แทนจำนวน 527 คนเป็นสภาประชาชนแห่งชาติ จากนั้น ก็ได้จัดตั้ง **ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี** หรือ **เกาหลีเหนือ** (Democratic People's Republic of Korea) ขึ้น ในวันที่ 9 กันยายนในปีเดียวกัน และได้เลือกนายคิม อิลซุง เป็นผู้นำขึ้นนับตั้งแต่นั้นมา เกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ต่างมีฐานะเป็นประเทศอิสระ และต่างก็เริ่มฟื้นฟูบูรณะประเทศของตนต่อไป

ที่ตั้งและสภาพทางภูมิศาสตร์

ในการศึกษาเรื่องราวของประเทศใดประเทศหนึ่งนั้น เรามีความจำเป็นที่จะต้องประมวลความรู้พื้นฐานในเรื่องที่ตั้งและลักษณะทางภูมิศาสตร์อย่างละเอียดเพื่อจะทำได้สามารถมองเห็นภาพรวมทางกายภาพและนำไปใช้ในการวิเคราะห์ในแง่มุมอื่นให้เกิดความรู้อย่างลึกซึ้งต่อไป ทั้งนี้เพราะสภาพทางด้านกายภาพของชนชาตินั้นในปัจจุบันจะเกี่ยวข้องกับเหตุและผลของการกำหนดนโยบายสาธารณะ การจัดสรรทรัพยากร การจัดข้อขัดแย้งและความร่วมมือร่วมใจ ตลอดจนแบบแผนของการดำเนินชีวิตของคนทั้งสังคม ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าปัจจัยทางภูมิศาสตร์มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าปัจจัยทางประวัติศาสตร์ ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรม และปัจจัยทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อนึ่ง ข้อความเกี่ยวกับภูมิศาสตร์นี้จะกล่าวรวมทั้งเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้เข้าด้วยกัน

(1) **ที่ตั้ง** สังคมเกาหลีตั้งอยู่บนผืนแผ่นดินที่ทอดยื่นออกไปในทะเลที่เรียกกันว่าคาบสมุทรเกาหลี โดยทางทิศเหนือติดกับผืนแผ่นดินใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของทวีปเอเชีย ทิศตะวันตกเป็นทะเลเหลือง ทิศตะวันออกเป็นทะเลตะวันออก (แต่คนญี่ปุ่นเรียกว่าทะเลญี่ปุ่น) และทางทิศใต้เป็นทะเลใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก

ความยาวของคาบสมุทรเกาหลีที่เป็นแผ่นดินยื่นออกไปในทะเลในทางทิศใต้มีความยาวประมาณหนึ่งพันกิโลเมตร ซึ่งจะมีลักษณะคล้ายคลึงกับภาคใต้ของไทย และของประเทศอิตาลี

อาณาเขตทางทิศเหนือจะติดต่อกับมณฑลต่าง ๆ ของประเทศจีนและประเทศรัสเซีย ในส่วนที่ติดต่อกับจีนนั้นจะมีแม่น้ำสองสายเป็นเสมือนเส้นกั้นอาณาเขต คือแม่น้ำยาลู (เรียกตามภาษาเกาหลีว่า อัมกังกัง) และแม่น้ำทูแมน (เรียกตามภาษาเกาหลีว่า ทูแมนกังกัง) ซึ่งแม่น้ำทูแมนนี้ยังเป็นเส้นแบ่งเขตแดนกับรัสเซียราว 16 กิโลเมตรอีกด้วย

ทางทิศตะวันตกนั้นตั้งอยู่ห่างฝั่งของแผ่นดินใหญ่ของจีนในส่วนที่เรียกว่าคาบสมุทรซานตงราว 190 กิโลเมตร โดยมีทะเลเหลืองกั้นกลาง ส่วนทางทิศตะวันออกโดยเฉพาะอย่างยิ่งปลายสุดของคาบสมุทรเกาหลีที่เป็นที่ตั้งของเมืองปูซานมีระยะห่างจากเกาะฮอนชูของญี่ปุ่นเพียง 180 กิโลเมตรเท่านั้น

(2) **อาณาบริเวณ** อาณาบริเวณของดินแดนบนคาบสมุทรเกาหลีและตามเกาะต่างๆ จำนวนราว 3,400 เกาะที่ตั้งอยู่นอกชายฝั่งของคาบสมุทรนี้มีเนื้อที่รวมกันทั้งสิ้น 221,607 ตารางกิโลเมตร (85,563 ตารางไมล์) อาณาบริเวณนี้ได้แบ่งเป็น 2 ประเทศเมื่อปี ค.ศ. 1948 (พ.ศ. 2491) คือส่วนทางเหนือเรียกว่า เกาหลีเหนือ มีขนาดพื้นที่ราว 122,370 ตารางกิโลเมตร และส่วนทางใต้ เรียกว่า เกาหลีใต้ ซึ่งมีพื้นที่ราว 99,237 ตารางกิโลเมตร

เกาหลีใต้มีเนื้อที่คิดเป็นร้อยละ 45 ของแผ่นดินบนคาบสมุทรเกาหลีทั้งหมด และอาจเทียบขนาดของประเทศได้คือมีขนาดใหญ่กว่าประเทศฮังการีและปอร์ตุเกสเล็กน้อย แต่มีขนาดเล็กกว่าประเทศไทย โดยประเทศไทยมีพื้นที่ราว 513,998 ตารางกิโลเมตร

เกาะต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่รอบ ๆ คาบสมุทรเกาหลีนี้ มีเกาะใหญ่สุดชื่อเชจูโด (Chejudo) ตั้งอยู่ห่างจากปลายแหลมของคาบสมุทรราว 100 กิโลเมตร เกาะนี้มีขนาด 1,830 ตารางกิโลเมตร เกาะนี้เป็นจังหวัดหนึ่งของประเทศเกาหลีใต้ (รวมกับเกาะเล็ก ๆ อีก 26 เกาะที่ตั้งอยู่โดยรอบ)

(3) **ลักษณะพื้นที่** ลักษณะทางภูมิศาสตร์ทั่วไปของคาบสมุทรเกาหลี อาจเรียกได้ว่าเป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยภูเขาและเนินเขาสูงต่ำซึ่งมีถึงร้อยละ 70 ของพื้นที่ทั้งหมด โดยบริเวณทางทิศใต้และทิศตะวันตกเป็นที่ราบ จากนั้นจะมีระดับสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ และเป็นเขาสูงชันในบริเวณทางทิศเหนือและทิศตะวันตก ดังนั้นแถบทางทิศใต้และทิศตะวันตกจึงเหมาะสมในการทำกรเพาะปลูกเพราะพื้นที่เป็นพื้นราบ เนินเตี้ย และที่ราบลุ่ม

นอกชายฝั่งทางทิศตะวันตกและทิศใต้จะมีเกาะน้อยใหญ่ตั้งเรียงรายกันเป็นจำนวนมาก ในขณะที่ชายฝั่งที่มีความสูงชันของฝั่งตะวันออกนั้น จะมีเกาะจำนวนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

(4) **ภูเขาและแม่น้ำ** มีเทือกเขาสำคัญ 2 เทือกพาดยาวเป็นทิวแนวจากทิศเหนือไปยังทิศใต้ และจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือไปยังทิศตะวันตกเฉียงใต้ของคาบสมุทร เทือกเขาแนวแรกเป็นเสมือนกระดูกไขสันหลังของคาบสมุทรเกาหลีและเป็นเสมือนแนวแบ่งภาคตะวันออกและภาคตะวันตกให้แยกออกจากกัน เทือกเขานี้มียอดเขาสูงที่สำคัญและมีชื่อเสียงหลายยอด ได้แก่ นังนิมซาน (สูง 2,014 เมตร) กุมกังซาน (สูง 1,638 เมตร) โซรัคซาน (สูง 1,780 เมตร) และเตบกซาน (สูง 1,546 เมตร) อนึ่ง มีการกล่าวขวัญกันว่ายอดเขากุมกังซานและโซรัคซานมีความสวยสดงดงามตามธรรมชาติยิ่งนัก

ภูเขาในเกาหลีบางลูกเกิดขึ้นจากการระเบิดของภูเขาไฟในอดีตกาล และบางลูกเกิดจากการสึกกร่อนของหิน นับเป็นเวลาหลายพันหลายหมื่นปี ทำให้เกิดทัศนียภาพตระการตา และมีรูปร่างแปลก ๆ เป็นแท่งหินสูงต่ำสลับกันไปมา นอกจากนี้ ตามช่องเขาก็มียักษ์หินไหลเซาะ ก่อให้เกิดเป็นแม่น้ำสายสำคัญไหลจากฝั่งตะวันออกและตะวันออกเฉียงเหนือไปยังบริเวณที่ราบลุ่มภาคตะวันตกและภาคใต้ แม่น้ำที่มีความยาวเกิน 400 กิโลเมตรที่สำคัญมีอยู่ 6 สาย คือ อมันกัง (ยาว 790 กม.) ทูแมนกัง (ยาว 521 กม.) ฮันกัง (ยาว 514 กม.) กุมกัง (ยาว 401 กม.) และนักทองกัง (ยาว 525 กม.) แม่น้ำสองสายแรกเป็นเส้นกั้นอาณาเขตกับประเทศจีนและรัสเซียและไหลลงสู่ทะเลเหลืองและทะเลตะวันออก แม่น้ำนักทองกังไหลลงสู่ทะเลใต้ ส่วนแม่น้ำสายอื่น ๆ ต่างไหลลงสู่ทะเลเหลืองทางทิศตะวันตกของคาบสมุทร

ระดับน้ำในแม่น้ำลำคลองจะสูงต่ำต่างกันไปตามฤดูกาล ทั้งนี้เป็นผลมาจากอิทธิพลของลมมรสุมที่พัดผ่าน กล่าวคือ ในฤดูร้อน แม่น้ำต่างเต็มปริ่มไปด้วยน้ำเพราะฝนตกชุกเนื่องจากลมมรสุมพัดผ่าน ยังผลให้บริเวณพื้นราบและที่ราบลุ่มตามหุบเขาสองฝั่งที่แม่น้ำไหลผ่านจึงนองไปด้วยน้ำและมักเกิดน้ำท่วมปีละครั้งสองครั้ง ส่วนฤดูอื่น ๆ นั้น ระดับน้ำจะอยู่ต่ำ นอกจากนี้ มักจะมีพายุไต้ฝุ่นพัดกระหน่ำบริเวณทางตอนใต้ของคาบสมุทร (เกาหลีใต้) และจะก่อให้เกิดน้ำท่วมฉับพลันในช่วงปลายฤดูร้อนและตอนต้นฤดูใบไม้ผลิของทุกปี

รัฐบาลของประเทศเกาหลีต่างสร้างอ่างเก็บกักน้ำและเขื่อนกั้นน้ำเพื่อใช้ในการเพาะปลูก รวมทั้งใช้เป็นพลังน้ำในการผลิตกระแสไฟฟ้า ปัจจุบัน พื้นที่เพาะปลูกร้อยละ 72 ได้รับน้ำหล่อเลี้ยงพืชผลจากเขื่อนและอ่างเก็บน้ำดังกล่าว

(5) ทะเลและกระแสน้ำ ทะเลเหลืองและทะเลใต้ที่อยู่รอบชายฝั่งของคาบสมุทรมีความลึกเพียง 100 เมตรทำให้ท้องทะเลของไหลทวีปแถบนี้เป็นแหล่งประมงที่มีความสำคัญยิ่ง

กระแสน้ำอุ่นคุโรชิโอะ ซึ่งมีต้นกำเนิดจากชายฝั่งตะวันออกของประเทศฟิลิปปินส์ ไหลไปทางทิศเหนือและได้แยกออกเป็น 2 แนวเมื่อไหลเข้าใกล้บริเวณเกาะเชจูโด โดยแนวแรกไหลไปทางทิศตะวันตกเข้าสู่ทะเลเหลือง ส่วนอีกแนวหนึ่งไหลไปทางทิศตะวันออกเข้าสู่ทะเลตะวันออก กระแสน้ำอุ่นนี้ไม่ก่อให้เกิดผลต่ออุณหภูมิในฤดูหนาวบนดินแดนของคาบสมุทรทั้งนี้เพราะคลื่นของกระแสน้ำอุ่นไม่สูง จึงไหลอย่างช้า ๆ ไปตามชายฝั่งที่ท้อง

ทะเลมีความลึกไม่มากนัก ในขณะที่เดียวกัน กระแสน้ำเย็นพุกานก็ไหลลงไปทางทิศใต้จากฝั่งที่หนาวเย็นของทะเลตะวันออกเฉียงเหนือ กระแสน้ำเย็นนี้มีความรุนแรงและมีอิทธิพลต่อบริเวณทางตอนใต้ของคาบสมุทรมาก และเมื่อกระแสน้ำเย็นไหลมาปะทะกับกระแสน้ำอุ่นในบริเวณปลายแหลมแถบทะเลใต้ ได้ก่อให้เกิดผลดีต่อการประมงเป็นอย่างยิ่งเพราะเป็นแหล่งปลาชุกชุม

ได้มีการค้นพบแหล่งน้ำมันดิบนอกชายฝั่งของคาบสมุทรเกาหลีเมื่อไม่นานมานี้ จึงเป็นที่คาดกันว่าจะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมหาศาลต่อสังคมเกาหลีในอนาคต

(6) ภูมิอากาศ ภูมิอากาศของบริเวณส่วนนี้ของโลกเป็นเขตอบอุ่น อากาศชื้น และอยู่ในเขตอิทธิพลของลมมรสุมเอเชียตะวันออก อุณหภูมิในฤดูหนาวจะอยู่ในระดับต่ำกว่าศูนย์องศาโดยเฉพะอย่างยิ่งทางภาคเหนือของเกาหลีเหนือที่ติดกับไซบีเรีย ส่วนอุณหภูมิเฉลี่ยของกรุงโซลในช่วงเดือนมกราคมของทุกปีเท่ากับ 3.5 องศาเซลเซียส ในขณะที่ในฤดูร้อน ทั่วทั้งประเทศจะมีอากาศร้อนในระดับ 25 องศาเซลเซียส ทำให้ความแตกต่างระหว่างอุณหภูมิต่ำสุดถึงสูงสุดของดินแดนบนคาบสมุทรเกาหลีจะตกราว 28.3 องศาเซลเซียส

สำหรับลมมรสุมนี้ ลมหนาวจะพัดจากไซบีเรียโดยนำความหนาวเย็นและความแห้งแล้งลงมา ส่วนในฤดูร้อน ลมมรสุมจะหอบไอน้ำและความชุ่มชื้นจากมหาสมุทรจีนฝั่งจากทางทิศใต้ของคาบสมุทรจะก่อให้เกิดฝนตกหนัก ฝนราวร้อยละ 70 ของทั้งปีจะตกในช่วงเดือนมิถุนายนถึงกันยายน ในขณะที่ฝนตกหนักก็จะมีฟ้าร้องฟ้าผ่าก่อให้เกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหวเสมอ ส่วนพายุไซโคลนที่พัดผ่านจะยังผลให้บริเวณชายฝั่งตอนเหนือของคาบสมุทรได้รับปริมาณน้ำฝนราว 500 มิลลิเมตรและจะเพิ่มความรุนแรงมากยิ่งขึ้นในแถบบริเวณชายฝั่งทางตอนใต้ ซึ่งจะได้รับปริมาณน้ำฝนถึง 1,400 มิลลิเมตรทีเดียว พายุไซโคลนนี้แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ประเภทแรก เป็นพายุที่ก่อตัวขึ้นในบริเวณแถบหุบเขาแยงซีจะพัดผ่านคาบสมุทรเกาหลีในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ไปจนถึงต้นฤดูร้อน โดยจะเป็นพายุฝนที่นำความชุ่มฉ่ำมาหล่อเลี้ยงพืชผักในฤดูกาลเพาะปลูก ส่วนอีกประเภทหนึ่งมักเรียกกันว่าพายุไต้ฝุ่น มักก่อตัวขึ้นบริเวณทิศตะวันออกของประเทศฟิลิปปินส์ พายุนี้จะพัดขึ้นไปทางทิศเหนือผ่านเกาะไต้หวันไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือเข้าชายฝั่งของคาบสมุทรเกาหลีทางตอนใต้ พายุนี้จะสร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงด้วยการพัดกระหน่ำชายฝั่งอย่างรุนแรง

ก่อให้เกิดน้ำท่วมและอาคารบ้านเรือนพังพินาศ ในแต่ละปีจะมีพายุที่มีความรุนแรงราวสองถึงสามลูก

ฤดูกาลของเกาหลีนั้นแบ่งออกเป็น 4 ฤดูที่ก่อให้เกิดทัศนียภาพแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด คือ ฤดูใบไม้ผลิอยู่ในช่วงปลายเดือนมีนาคม-พฤษภาคม ฤดูร้อนอยู่ในระหว่างมิถุนายน-กันยายน ฤดูใบไม้ร่วงอยู่ในช่วงเดือนตุลาคม-พฤศจิกายน และฤดูหนาวตั้งแต่เดือนธันวาคมไปจนถึงเดือนมีนาคม สภาพอากาศจะมีความแตกต่างกันระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ดังเช่นบริเวณซุนกังจินที่หนาวเหน็บที่สุดในตอนเหนือสุดของเกาหลีเหนือจะมีอุณหภูมิติดลบถึง 20.8 องศาเซลเซียส (ในปี ค.ศ. 1933 บริเวณนี้มีสถิติหนาวสุดคือติดลบถึง 43.6 องศา) ในขณะที่อุณหภูมิบนเกาะเชจูโดทางตอนใต้สุดราว 5.2 องศาในช่วงเวลาเดียวกัน อย่างไรก็ตาม โดยทั่วไปแล้ว ฤดูหนาวของเกาหลีมักถือกันว่าเป็นฤดูกาลที่ทรมาณยิ่ง โดยหิมะจะตกมากและน้ำในแม่น้ำลำคลองจะแข็งตัวเป็นเวลานานหลายเดือน

(7) แผ่นดินไหว ตลอดประวัติศาสตร์อันยาวนานของเกาหลี ปรากฏว่ามีแผ่นดินไหวเกิดขึ้นราว 2,000 ครั้ง แต่มีเพียง 48 ครั้งเท่านั้นที่มีความรุนแรงและก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งปลูกสร้าง นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1905 เป็นต้นมา ได้มีการวัดและนับจำนวนแผ่นดินไหวตามหลักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ซึ่งนับจำนวนแผ่นดินไหวได้ 200 ครั้งจนถึงปัจจุบัน

การเมืองและการปกครอง

แม้ว่าประวัติศาสตร์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีจะเริ่มต้นเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1948 มาנייםเอง แต่โครงสร้างของระบบการเมืองการปกครองของสังคมนี้มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาจนไม่อาจกล่าวได้อย่างแน่ชัดว่า รูปแบบเป็นเช่นนั้นเช่นนี้ ดังเช่นกรณีของประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศส หรือสหรัฐอเมริกาที่ธำรงรูปแบบการเมืองการปกครองไว้เป็นเวลานาน

(1) รัฐธรรมนูญ สาธารณรัฐเกาหลีมีรูปแบบการปกครองเป็นแบบประชาธิปไตย โดยมีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายหลัก ซึ่งแยกออกเป็นสามฝ่าย คือ ฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการ รัฐธรรมนูญปัจจุบันได้กำหนดให้ใช้ระบบประธานาธิบดีในการเลือกผู้นำ

ฝ่ายบริหารเพื่อให้ผู้นำมีสถานภาพที่มั่นคงและเข้มแข็งเพราะมีรากฐานจากการมอบอำนาจมาจากประชาชนโดยตรง การเลือกตั้งประธานาธิบดีเป็นการแข่งขันโดยเสรีและได้กำหนดให้การดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีได้สมัยเดียวมีวาระ 5 ปี

(2) **สถานิติบัญญัติ** รัฐสภาซึ่งมีสภาเดียวทำหน้าที่ในด้านอำนาจนิติบัญญัติ สมาชิกสภา จำนวนสองในสามมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน มีวาระในการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี ส่วนจำนวนหนึ่งในสามแบ่งให้กับพรรคการเมืองตามสัดส่วนที่ได้รับเลือก (ให้กับพรรคที่ได้รับเลือกตั้งตั้งแต่ 5 ที่นั่งขึ้นไป) ระบบการให้ตำแหน่งผู้แทนตามสัดส่วนนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้ชำนาญทางการเมืองได้ใช้ความรู้ความสามารถทางวิชาการเข้าไปมีส่วนร่วมร่วมกับฝ่ายนิติบัญญัติโดยผ่านทางพรรคการเมือง

รัฐสภาจะเลือกประธานหนึ่งคนและรองประธานสองคนทำหน้าที่ในการควบคุมดูแลกิจกรรมของรัฐสภา หน้าที่สำคัญของรัฐสภา ได้แก่ อำนาจในการเสนอ พิจารณา และอนุมัติหรือไม่อนุมัติร่างกฎหมาย สรุปผลและตรวจสอบการปฏิบัติงานซึ่งงบประมาณประจำปีของประเทศ ให้ความเห็นชอบต่อมติและการให้สัตยาบันในสนธิสัญญา ให้ความเห็นชอบต่อการประกาศสงครามหรือมติสงบศึก อนึ่ง รัฐสภามีสิทธิในการฟ้องร้องหรือขับประธานาธิบดีออกจากตำแหน่ง รวมทั้งอนุมัติคำสั่งฉุกเฉินของประธานาธิบดีอีกด้วย

(3) **ฝ่ายบริหาร** ประธานาธิบดีเป็นผู้นำของรัฐ ทำหน้าที่ทั้งบริหารกิจการภายในประเทศ และเป็นตัวแทนของประเทศในด้านความสัมพันธ์กับต่างประเทศ

ประธานาธิบดีเป็นประธานคณะรัฐมนตรี มีอำนาจในการแต่งตั้งหรือถอดถอน นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรี รวมทั้งข้าราชการระดับสูงอื่น ๆ เป็นผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพและมีอำนาจนิรโทษกรรม ลดโทษประหาร หรือคืนสิทธิพลเมืองตามที่กฎหมายกำหนด

ประธานาธิบดีทำหน้าที่บริหารผ่านทางคณะรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรีปัจจุบันประกอบด้วยประธานาธิบดี (ประธาน) นายกรัฐมนตรี (รองประธาน) รองนายกรัฐมนตรีสองคน รัฐมนตรีกระทรวงฝ่ายบริหาร 19 คน และรัฐมนตรีกิจการรัฐ 2 คน ตามรัฐธรรมนูญกำหนดให้มีรัฐมนตรีได้ 15 - 30 คน

ในยุคที่ประธานาธิบดีคิม ยังเข้มแข็งดำรงตำแหน่ง ได้มีการปรับปรุง ยุบ/เพิ่ม กระทรวง และกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบ เช่น ยุบกระทรวงคณะกรรมการวางแผน เศรษฐกิจเข้ากับกระทรวงการคลังเป็นกระทรวงการคลังและเศรษฐกิจ ได้ผนวกกระทรวง การขนส่งกับกระทรวงการโยธาเป็นกระทรวงการขนส่งและการโยธา ได้ปรับปรุงโครงสร้าง ของกระทรวงเกษตร ป่าไม้และประมง และได้ตั้งสำนักงานสิ่งแวดล้อมให้มีฐานะเทียบเท่า กระทรวงและจะยกฐานะขึ้นเป็นกระทรวง เป็นต้น อนึ่ง ประธานาธิบดีเป็นผู้รับผิดชอบต่อการ ตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายสำคัญทั้งหมดของรัฐบาล นายกรัฐมนตรีมีฐานะเป็นผู้ช่วยคน สำคัญของประธานาธิบดีในการบริหารประเทศ ดังนั้น จึงมีหน้าที่กำกับดูแลรัฐมนตรีในด้าน บริหารตามแนวทางที่ประธานาธิบดีกำหนด

(4) ฝ่ายตุลาการ ศาลฎีกาเป็นศาลสูงสุดมีหน้าที่ตรวจสอบและพิพากษาคำอุทธรณ์ คดีแพ่งและคดีอาญา คำพิพากษาของศาลฎีกาถือว่าสิ้นสุดและเป็นกรณีที่ถือเป็นบรรทัดฐาน ของคำพิพากษา ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งประธานศาลฎีกา ซึ่งดำรงตำแหน่งได้เพียงวาระ เดียวเป็นเวลา 6 ปี โดยความเห็นชอบของรัฐสภา ส่วนผู้พิพากษาศาลฎีกาคนอื่น ๆ นั้น ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งตามคำแนะนำของประธานศาลฎีกา

ศาลอุทธรณ์มี 3 ศาล ทำหน้าที่ในการพิจารณาคำอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลแพ่ง และคดีอาญาของศาลจังหวัด ศาลอุทธรณ์จะได้สวนเองและพิพากษตามหรือแย้งคำพิพากษา ของศาลชั้นล่าง ทั้งยังมีหน้าที่ตัดสินคำฟ้องของเอกชนหรือองค์กรที่ไม่เห็นด้วยกับการ ตัดสินใจของรัฐบาลเกี่ยวกับการบริหาร ศาลจังหวัดตั้งอยู่ตามเมืองสำคัญ ๆ มีหน้าที่พิพากษา คดีแพ่งและคดีอาญาซึ่งนำขึ้นสู่ศาลเป็นครั้งแรก ศาลครอบครัวพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับการ สมรสและคดีเยาวชน

(5) การปกครอง ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีแบ่งเขตการปกครองออกเป็นนครหลัก 7 นคร และจังหวัด 9 จังหวัด ในเขตจังหวัดจะแบ่งย่อยลงไปเป็นนคร เทศมณฑล เมือง และ องค์กรปกครองท้องถิ่น นครหลักที่กล่าวถึง คือ กรุงโซล อินชอน เดจอน กวางจู เดกู อุลซาน และปูซาน ส่วนจังหวัดทั้งหมดได้แก่ จังหวัดเคียงกี จังหวัดกังวอน จังหวัดชุงชองเหนือ จังหวัดชุงชองใต้ จังหวัดโชลลาเหนือ จังหวัดโชลลาใต้ จังหวัดเคียงชังเหนือ จังหวัดเคียงชังใต้ และจังหวัดเชจู ในอดีตประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งนายกเทศมนตรีของนครหลักและผู้ว่า

ราชการจังหวัด ต่อมา ได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่โดยจัดให้มีการเลือกนายกเทศมนตรีของนครหลัก ผู้ว่าราชการจังหวัดและผู้แทนองค์กรส่วนท้องถิ่น

(6) **พรรคการเมือง** พรรคการเมืองของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมีลักษณะคล้ายคลึงกับพรรคการเมืองของประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลาย กล่าวคือ มีการก่อตั้งขึ้นจากศูนย์อำนาจที่มาจากอำนาจของทหาร จากความเลื่อมใสศรัทธาในตัวผู้นำพรรค และที่สำคัญก็คือก่อตั้งจากฐานพื้นเพเดิมหรือภูมิภาคนิยม หนึ่ง ภายในพรรคการเมืองของแต่ละพรรคก็มีกลุ่มย่อยแยกกันหลายกลุ่มและมีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน ก่อให้เกิดการแยกตัวออกมาตั้งพรรคใหม่กันอยู่เสมอ ๆ ในขณะเดียวกัน ก็อาจมีการรวมพรรคเพื่อช่วงชิงผลประโยชน์ทางการเมือง แต่ก็จะมีการแตกแยกกันอีกในกาลต่อมา ด้วยเหตุนี้ หากจะกล่าวถึงเรื่องราวของพรรคการเมืองของประเทศนี้แล้ว จำเป็นต้องใช้คำอธิบายที่ยืดยาวเพราะเกี่ยวเนื่องกันหลายปัจจัย เช่น สภาพทางการเมืองและสังคม การสร้างบารมีของผู้นำพรรค ถิ่นกำเนิดหรือความสัมพันธ์ด้านพื้นเพเดิม ประวัติการต่อสู้แข่งขันในการเลือกในแต่ละครั้ง ข้อขัดแย้งภายในพรรคและการแยกออกมาตั้งเป็นพรรคใหม่แข่งขันกับพรรคเดิม เป็นต้น

พรรครัฐบาลปัจจุบันภายใต้การนำของประธานาธิบดีคิม เดจุง คือ พรรค National Congress for New Politics ซึ่งได้เริ่มบริหารประเทศตั้งแต่วันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1998 ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น Millennium Democratic Party เมื่อวันที่ 24 มกราคม ค.ศ. 2000 ส่วนพรรคฝ่ายค้านที่สำคัญคือ พรรค Grand National Party ที่มีนายลี ฮอยแซงเป็นหัวหน้าพรรค นอกจากนี้ยังมีพรรคเล็กพรรคน้อยอีกหลายพรรค